

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118269664/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

kommen, saa endte jeg med at finde hans Moral noget slap, — maaske var det en Fordom, men jeg kunde i alt Fald ikke tilegne mig hans Opfattelse. Saa meget véd jeg dog, at det ikke var Beregning og Klogskab hos mig, men derimod en uovervindelig Følelse og saa den smertelige Erkendelse, at hans Kærlighed til mig langt fra var saa inderlig som min; ganske vist havde han jo sin Kunst, medens jeg kun havde den alene.

Da nu hans Tid i Dresden var omme — han havde taget Undervisning hos en meget berømt Aqvarellist, foruden at han, som sagt, udførte hine Copier — forlod han mig i den Mening, at vi skulde blive ved at være gode Venner og skrive til hinanden. Jeg skulde se at blive godt gift, og endelig fortælle ham Alt, hvad jeg oplevede, at jeg ikke igen skulde komme paa gale Veje.

Dér stod jeg nu. Kan De forestille Dem, hvor forladt jeg egentlig var? Afsky for min Moder, — det Kæreste i denne Verden, den Eneste, med hvem jeg kunde tale, havde forladt mig, og jeg havde ikke engang Ret til at længes efter ham. Jeg forsøgte at optage mit Claver-Spil igen, men enhver skøn Melodi gjorde mig saa usigelig melankolsk, at jeg maatte holde op igen.

Det var paa denne Tid, at min Fader døde

(hvad jeg vistnok fortalte Dem om) og at jeg lærte Hr. og Fru Hertz at kende. Hos dem fandt jeg en Aand, der var ligesaa forskellig fra den i mit Hjem, som fra den artistiske, der var traadt mig i Møde hos Deres Landsmand, og den bidrog uendelig til, at jeg kom saa meget til Ro, som det vel var muligt for mig. Men jeg kan aldrig glemme, at det er Hr. Stephenson, som ved sin Deltagelse og Interesse for mig først ruskede min egen Værdighedsfølelse vaagen og hindrede mig i at døse hen i den usunde Luft, som vistnok var paa gode Veje til at ødelægge mig.

Hvad vor Brevvexling angaar, saa har den med større og mindre Mellemrum fortsat sig indtil nu -- over halvandet Aar. Han har altid temmelig hurtig besvaret mine Breve og bedt mig om at skrive snart igen; undertiden har han sendt mig et Blad af sin Skitsebog og til sidste Jul et smukt Maleri. For at De kan overtale Dem om, af hvilken Art denne Correspondance er, beder jeg Dem læse hosliggende Brev, som allerede har været i Deres Hænder. Ikke at jeg tror, De skulde nære nogen Mistanke, som jeg derved kunde rense mig for, De vil ikke misforstaa dette Indfald, selv om De maaske ikke forstaa det. Jeg forstaa det maaske næppe selv, men véd kun, at jeg ønsker, at